

GÁL LÁSZLÓ VERSEI

vers a kőistenről

karon fogott a hold egy éjszaka
világot látni menne
hullott az álom szép hava
dagadt a párna léghajó
szűz hóból mintha lenne

a hold a holtak jó barátja
gyerünk világot látni

1

görög földön a múlt hegyen
az isten állt a köveken
meztelenül mint a jövő
isten egy szót csak
                                  hallgatott
isten mondj már szebb holnapot
ostoba kő
s az orrát is letörte valaki

2

daloltak a lábánál a hegyek
a néma hegyek a szépet látó hegyek
sírva fakadt a kőisten és
tarka kavicsok hullottak szeméből

3

futott a dal a tenger habjain

4

könyvre kenyérré szerelemre
éhesek vagyunk
könyvre kenyérré szerelemre
éhesek vagyunk
nagyon éhesek vagyunk
nagyon éhesek

5

indulj haza így szólt a hold
aludni most már menne
bolond világ a nagyvilág
csak enne

6

s megszólaltak a kakasok
éhes vagyok
éhes vagyok

gyerekeknek

csigabiga gyere ki
jó emberek ideki
nem hiszem

csigabiga gyere ki
a nap ragyog ideki
beborul

csigabiga gyere ki
friss fű vár rád ideki
jöllaktam

csigabiga gyere ki
ég a házad ideki
hadd égjen

sírva kúszik a könnyein
csigabiga menekül
lapu alatt meglapul majd
de egyedül egyedül

csak

nem mondtam ki amíg lehetett
s hogy értelmetlen már minden értelem
most már megértelek

a völgy örül-e ha a csúcsra néz
hogya őt nem tépik meg a viharok
s a hegy ha néha lefelé tekint
hogya ő nagyobb

elkéstem

te már oly mélyen vagy lent a sötétben
és én olyan magasba sose érek
nem bánom belenyugodtam

csak meg kellett volna mondani valamit
a szájamon volt a szememben és a szívemben

most már nem fontos
ordíthatnám most már halálíg
füledbe kellett volna súgni valamit
vagy csak a szemedbe nézni

f e k e t e   v e r s   f e h é r e k r ől

néger duna hátán
úr fehér hajók
csobog a szomorú rituálé

a néger utcán
fehér gépkocsik
sóhajt a fekete aszfalt

a fehér hegy
néger völgyre borul
a napsugarat mind felissza

i k a r o s z

ki kergette hogy meneküljön
kréta bölcsei vagy az ostobák
oly nagy a világ
és az ember mindig felrepülne
oly kicsi a világ

próbálgatom viaszból-szárnyaim
beh szép is lenne lezuhanni
de énekelni fent előbb
de ordítani nagyon hangosat

ott fent talán a csillag is kicsi
és óriás az ember messziről
és senki sem kergette hogy felrepüljön
csak mondani akart valamit